

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ένα θεατρικό ανέκδοτο. Το πάθημα του Έλληνα στρατηγού. Πώς κινδύνεψε να σκάσει... ο Δαρείος. Ο Άλλεξ, Κομμενδούδης στη Βουλιά. Πάντοτε μετρημένος και ήρεμος. Ένα έπεισέδιε. Ο Κομμενδούδης παραφέρεται. Η λύπη του γιά τη λέξη που του ξέφυγε. Μιά κομπάρσις του άειμνηστου Δ. Γούναρη. Έν μέσω ληστών! Οπου κινδυνεύει ή στέλη των ευζώνων, κτλ.

Ο μακαρίτης Σουφής διαγείτο το έξιξ ή...
 ραίο θεατρικό ανέκδοτο :

Στό θέατρο του Μπούκουρα μιá φορά παίζόταν ένα λοχίο δράμα. Στο δράμα αυτό ο Δαρείος έπρόκειτο να σκοτωθή άπάνω στη σκηνή από έναν Έλληνα στρατηγό. Ο ήθολικός πού έπαιόετο τον Έλληνα στρατηγό, είχε βγή, από της παραστάσεως, στην αλή του θεάτρου και πήραε, χωρίς να τό άντιληφθή, σε διάφορες άκαθαρσίες. Κατόπιν, λοιπόν, την ώρα της παραστάσεως και στη σκηνή του φόνου του Δαρείου, ο Έλληνας στρατηγός άφωρεσε κατά του άντιπάλου του, κραυγάζων :

— Άθλιε, ξής άκαθιη !...
 Και τόν άφάρταξε από τό λαμίο, τόν ξάπλωσε κάτω και τόν πάτησε στο στήθος.

— Θά σε σκάσω ! του φώναξε τότε άγρίως. Παραδόσου, είδεινή !... Ο δούτογος Δαρείος, αγχώμενος από τή δυσωδία του άρχαίου πεδίου, τό όποιον — άπως είπαμε — είχε πατήσει στην αλή σε ήμισια εύώδεις άκαθαρσίες, φώναξε με όσο μωρούδες δυνατή φωνή στον Έλληνα στρατηγό :

— Τράβα τό πόδι σου και παραδώμα άίεσεως !... Τράβα, τω, γιατί ζουσαζα !...
 Και τό κοινόν ξεράθηκε στα γέλια...

Ο πρωθυπουργός Άλέξανδρος Κομμουνδοούρος ήταν πολύ μετρημένος, πολύ γαλήνιος. Συγχωρούσε τά νείου του και στις μεγαλύτερες άκαθια θεουμίες της Βουλής.

Όπότος, κάποτε, σε μιá συνεδρίαση της Βουλής, ο Κομμουνδοούρος προσβλήθηκε από κάποιον άντιπολιτευόμενο, δέν μπόρεσε να κρατηθή και έξέστομισε έναντιόν του μιá βαρυστάτη λέξη.

Άλλά μόλις είλε τή λέξη αυτή, ο γηραιός πολιτευτής συνήδνε άίεσεως, άναμείτρησε τό παράπονό του και καταλύτημένος και καταστρεμμένος, σηκώθηκε άίεσεως και άπεχώρησε από τή Βουλή, λέγοντας στους φίλους του :

— Άπεισώθηκε πλέον από έμέ, μετά τήν άδυσωκάλαν αυτήν πτώση μου !...
 Και πήγε στο σπίτι του, όπου έπεσε άίεσεως στο χορβάτι του άφροστου.

Αίτοι ήσαν ο παλιώ Έλληνας πολιτικοί. Σήμερα ; Σήμερα πού λέγεται και ξύλο στη Βουλή !...

Στά 1908 ένας ισχυρός πολιτικός φίλος του μακαρίτη Αημητογος Γούναρη, πούν άκαθια γίνεϊ ύπουργός, τον παρακάλεσε να βαρτίει τό παιδίκα ενός θαυμαστού του χωριού, σ' ένα χωριό, κοντά στην Πάτρα.

Κίντα τούτα να βολής τήν κλειδαφούριπα της μύτας... Τη βολήες ; Γύνα το πλειδί...
 Τά σκαλιά, έρεθισμένα από τό θορύβο, άρχισαν να γανγίζων. Η σ.

Ντέ Χαρτεδέλ τραβήριξε πίσω.
 — Φοβάσαι !... Έλα, λοιπόν... Μιά στοργή άκόμη... Λαμπρά, Τραβήξοι τούρα !...

Έσπρωξε με τό γόνυτο τήν πόρτα κι άνοξε. Τά σκαλιά, νομίζοντας πώς ελευθερόθηκαν, πήδησαν ανάμεσα στα πόδια του. Τά έσπρωξε με κλωτσιές, κι άεφαγα, με μιá μόνια προσπάθεια, σηκώνοντας τό πτώμα πάνω άπ' τό κεφάλι του, τό ταλάντευε ψηλά, με τά δυνάτα χέρια του και τούρξες άνάμεσα στ' άγρια, μαυισμένα σκαλιά. Έπειτα τραβήριχε κι έβλισε πίσω στο όρημιά τήν πόρτα.

Τά ξωα, όρημνίτας πάνω στη λέια τους, γανγίζαν άπαύσια. Ένας φριχτός ορχήμος άκούστηκε τότε : «Βοήθεια !», ένας ορχήμος άνατοχιστικός, υπεράφωτος, πού τόν σέπασαν τά φρεκά γανγίσματα τών σκαλιών, πού χόρταναν...
 Μιά άκατανόγη φωνή χυρίεφε τήν σ. Ντέ Χαρτεδέλ. Ένα φως διέσχισε έξωφρα τον τρούπο τήν κατιεγε και με μείλια γοργολομένα, οίχτηκε πάνω στον άνδρα της να του ξεσχισή τό πρόσωπο με τά νύχια, σφύλιάζοντας :

— Άτιμε, κακούργε !... Δέν ήτανε πεδαμένο... Δέν ήτανε...
 Ο Χ Ντέ Χαρτεδέλ τραβήριξε λιγάκι και, άπαύσιος τήν όψη, τής φώναξε :

— Φαντάζεσαι, λοιπόν, πως δέν τό ήξερα !...

Ο Γούναρης δέχτηκε και μιá μέρα, συνουδειόμενος από τόν αίο του, πήγε στο χωματόρο το χωριό, όπου ήταν δεκτός με περιβολισμούς και καμπανοχορούσιες.

Όταν τελείωσε τό μυστήριο του βαπτίσματος, ο πατέρας του μωρού είλε στον Γούναρη :

— Έρχεσαι, κοιμάταρε, να σου πώ κάτι ιδιαίτερος ;

Ο Γούναρης δέχτηκε και άπεσώθη με τόν κοιμάταρο στο πλαγινό δωμάτιο, όπου βρέθηκε μπρός σε τρεις συγχωροαφούς του κοιμάταρο του, οι όποιο ήσαν όπλιόμενοι από κεφαλής μεζού όύζων !...

Όταν τους είλε ο Γούναρης, ξεπάλιγα και είλε στον κοιμάταρο του :

— Τι είν' αίοι, κοιμάταρε ;...

— Να σου πώ, κοιμάταρε, τού άπάντησε ο χωρικός. Έσεις οι τέσσερες έζουσε έπισηρηθή λησταί...
 — Τι είπες, τί είπες ; ρώτησε ο Γούναρης, νομίζοντας ότι δέν άκουσε καλά.

— Είπα ότι εγώ και οι τρεις αίοι έζουσε έπισηρηθή λησταί.
 — Τι λές, βρε άδελφέ ! είπε κατάπληκτος ο Γούναρης. Είσαθε λησταί !...
 — Μην φορξένεσαι, κοιμάταρε ! Ξεκαλοούσε ο χωρικός. Είμαστε λησταί, αλλά δέν είμαστε ούτε άπιοι ούτε κακούργοι !... Χτισίσαμε τόν τάδε για κτηματίες διαφορές, και φηροδιζήσαμε. Αυτός είλε τή μέσση και μιá έπισηρηξαν τούρα τελευταία, γιατί άντισταθίκαμε σ' ένα ύπόστασιμα... Τούρα πούλα να μιá σόσης !... Σαξέρον τό λήδι ποδάξες στο παιδί, κοιμάταρε !...

— Η ύπόθεσις αυτή, έλεγε ο Γούναρης, πού ηχηρασιτεται να διαγείται τό περίφρον από τής ζωής του έπεισώδο, ήταν πισωμένα... Τέτοιον είδος λησταί είχαν έπισηρηθή τότε σ' όλη τήν Ελλάδα. Τους έπέδειξα λοιπόν να παρουσασθούν στις άοχές, να κώων μιá άναστοχί και τούς ύποσώχηκα, με τό λόγο της τιμής μου, ότι δέν έζουνα να φορηθώνε τίποτε κι ότι δ' άπαύλαγων. Κι έτσι κι έγινε. Άπληράρησαν δικαστούνος, όχι με μέσση, γιατί τότε ήμωνα άντιπολιτευόμενος, αλλά γιατί δέν ήταν ή ύπόθεσις πτωδικιά ! Άλλά δέν θα ληρονήσω ποτέ στη ζωή μου τό άπρόσκοπο της κοιματίρας έκινής, και ίδιος όταν ο κοιμάταρος μου παρουσάσε τούς τρεις όπλιόμενους και μου είπε : «Έσεις, κοιμάταρε, έσεις οι τέσσερες είμαστε λησταί !...»

Μιά φορά, στα 1908, τό ύπουργείο τών Στρατιωτικών άπεφάσισε να τακτοποίηση τή στολή τών...ευζώνων.

Η νέα στολή τών ευζώνων διή ήταν φέσι χωρίς...φούντα, φουντάλλιλα με δύο ποτζές και ποροίγια χωρίς...φούντα.

Η άπόφασις αυτή σίκαως τότε διή τήν Ελλάδα στο ποδάρι, μεταξύ τών άλλων δέ είχε έσαινη και ο κ. Δ. Κακλαμάνος, νέν πρόσος τής Ελλάδος στο Λονδίνο, ο όποιος παρράγγειλε στον τότε διάδοχο Κωνσταντίνο, ότι :
 «Δέν έπιτρέπεται σέ κανένα να καταστρέφει τή λεβεντιά του Έλληνοστρατού. Ότι ο λαός, σ' ένα περιεκατό τον δίστιχο, χαρακτηρισίξει ως έξιξ τόν όρωμο σύγχρονο Έλληνα πολεμιστή :

**Φουστανελλα, φούντα, φέσι,
 και δαχτυλιδένια μεση,**

και ότι δέν έπαρχει κανένας λόγος να τά βάλουν με τις φούντες, οι έν τή ύπουργίω τών Στρατιωτικών, άνεν...φούντων όντες, κι άκατάλληλοι άνθρώποι, κατάλληλοι δέ μόνον για τό...**ΦΟΥΝΤΟ** (πλιξίω) τής Ελλάδος.

Ο διάδοχος άπάντησε ότι, κατά τή γνώμη του, έρορεπ να μεταρξυθισθούν μερικά πράγματα στο στρατό.

Ο Κακλαμάνος τότε του άπάντησε πάλι :

«Μπορείτε να μεταρξυθισθετε, άν θέλετε, τά κομπιά της στολής των ύπουροάρχων, αλλά κατ' ούδενα λόγο σας έπιτρέπεται να περιάξετε μερικά πράγματα, τά όποια δέν έγιναν τόσον τυχαίως, όσον τα νομίτε !...»

Τό φινάλε όλης αυτής τής ιστορίας ήταν ότι, από τής Πανελληνίου έξεγέρσεως, έσώθη ή στολή τών ευζώνων από τό μασκαρέμια, πού τήν άπειλούσε.

